

Ps 78 (77), 1 - 31 /wg BT wyd. 4/

¹ *Pieśń pouczająca. Asafowy.*

Słuchaj, mój ludu, nauki mojej;
nakłońcie wasze uszy na słowa ust moich.

² Do przypowieści otworzę me usta,
wyjawię tajemnice zamierzczonego wieku.

³ Cośmy słyszeli i cośmy poznali,
i co nam opowiedzieli nasi ojcowie,

⁴ tego nie ukryjemy przed ich synami.

Opowiemy przysłemu potomstwu

chwałę Pana i Jego potęgę,

i cuda, których dokonał.

⁵ Albowiem nadał On w Jakubie przykazania

i ustanowił Prawo w Izraelu,

aby to, co zlecił naszym ojcom,

podawali swym synom,

⁶ aby to poznało przyszłe pokolenie,

synowie, co się narodzą,

⁷ że mają pokładać nadzieję w Bogu

i nie zapominać dzieł Boga,

lecz strzec Jego poleceń.

⁸ A niech nie będą jak ich ojcowie,

pokoleniem opornym, buntowniczym,

pokoleniem o chwiejnym usposobieniu,

którego duch nie dochowuje Bogu wierności.

⁹ Synowie Efraima,

uzbrojeni w łuki,

w dniu bitwy poszli w rozsypkę.

¹⁰ Nie zachowali przymierza z Bogiem

i nie chcieli postępować według Jego Prawa.

¹¹ Zapomnieli o Jego dziełach

i o cudach, które im ukazał.

¹² Uczynił cuda przed ich ojcami

w ziemi egipskiej na polu Soanu.

¹³ Rozdzielił morze, a ich przeprowadził
i wody ustawił jak groblę.

¹⁴ Przez dzień ich prowadził obłokiem,
a przez całą noc blaskiem ognia.

¹⁵ Rozłupał skały w pustyni
i jak wielką otchłanią obficie ich napoił.

¹⁶ Wydobył ze skały strumienie,
i wylał wodę jak rzekę.

¹⁷ Lecz nadal grzeszyli przeciw Niemu,
obrażali Najwyższego w kraju suchym.

¹⁸ Wystawiali Boga na próbę w swych sercach,
żądając stawy dla swego pożądania.

¹⁹ Mówili przeciw Bogu,
rzekli: «Czyż Bóg potrafi
nakryć stół w pustyni?»

²⁰ Oto w skałę uderzył,
popłynęły wody i wytrysnęły strumienie:
«Czy także potrafi dać chleba
albo ludowi swemu przygotować mięso?»

²¹ Toteż gdy Pan usłyszał, zapalił się gniewem,
i ogień rozgorzał przeciw Jakubowi,
<i gniew jeszcze powstał przeciw Izraelowi>,

²² że nie uwierzyli w Boga
i nie zaufali Jego pomocy.

²³ Potem z góry wydał rozkaz chmurom
i bramy nieba otworzył,

²⁴ i spuścił jak deszcz mannę do jedzenia:
dał im zboże z nieba.

²⁵ Człowiek chleb mocarzy spożywał –
żywności zesłał im do syta.

²⁶ Wzbudził na niebie wicher od wschodu
i mocą swą przywiódł wiatr południowy.

²⁷ I zesłał na nich mięso, jak kurzawę,
i ptaki skrzydlate, jak morski piasek.

²⁸ Sprawił, że pospadały na ich obóz

dokoła ich namiotów.

²⁹ Jedli więc i nasycili się w pełni,
i zaspokoił ich pożądanie.

³⁰ Jeszcze nie zaspokoili swego pożądania
i pokarm był jeszcze w ich ustach,

³¹ gdy się rozżarzył przeciw nim gniew Boży:
zabił ich dostojników,
a młodzieńców Izraela powalił.

Słuchaj, mój ludu, nauki mojej. Psalm 78 należy do tzw. psalmów „pouczających” (mądrościowych). Rozpoczyna się zachętą do słuchania nauki, typową dla wypowiedzi mędrców Izraela (por. Prz 1,8; 4,1; Mdr 6,1). Nie jest to własna wiedza psalmisty, ale pouczenie przekazane przez przodków. Opowiada ono o cudach, które Bóg działał wobec Izraela, aby zachęcić następane pokolenie do pokładania nadziei w Bogu i wierności Jego Prawu. Do większej wierności, jako że tej często brakowało w przeszłości.

Uczył cuda przed ich ojcami. Opowiadanie wielkich dzieł Bożych rozpoczyna się od wspomnienia wyjścia Izraela z Egiptu. Potęga i łaskawość Boga okazała się wtedy w cudzie przeprowadzenia przez morze (w. 13, por. Wj 14), prowadzenie ludu poprzez znak obłoku i ognia (w. 14, por. Wj 13,21) oraz cud wody, która wytrysła na pustyni (w. 15, por. Wj 17,6), a następnie w cudzie nakarmienia ludu manną i przepiórkami (ww. 23-29, por. Wj 16). Psalmista nazywa mannę „zbożem z nieba” (w. 24) i „chlebem mocarzy /LXX: aniołów/” (w. 25). Chrystus Pan odwoła się do tych słów w swoim nauczaniu, które nazywamy „Mową eucharystyczną” (zob. J 6,31.58).

Pokarm był jeszcze w ich ustach, gdy się rozżarzył przeciw nim gniew Boży. W opowiadaniu o cudach powraca wyrzut, że lud Izraela podczas swej wędrówki przez pustynię wielokrotnie grzeszył przeciw Bogu, wątpił w Jego opiekę, narzekał i swoimi żądaniami „wystawiał na próbę”. Dlatego w Bożej pedagogii wobec tego ludu, obok znaków łaski, są także znaki „gniewu Bożego” i kary. Tak odczytywane były niektóre tragiczne wydarzenia, które miały miejsce podczas wyjścia z Egiptu.

Panie Jezu, Ty nieustannie wspierasz Twój Kościół cudami swej łaski, umocnij naszą wiarę, abyśmy zawsze byli wierni Tobie i osiągnęli wieczne zbawienie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv